

MAGAZÍN **BERAN**

PROSINEC 2024

50 Kč

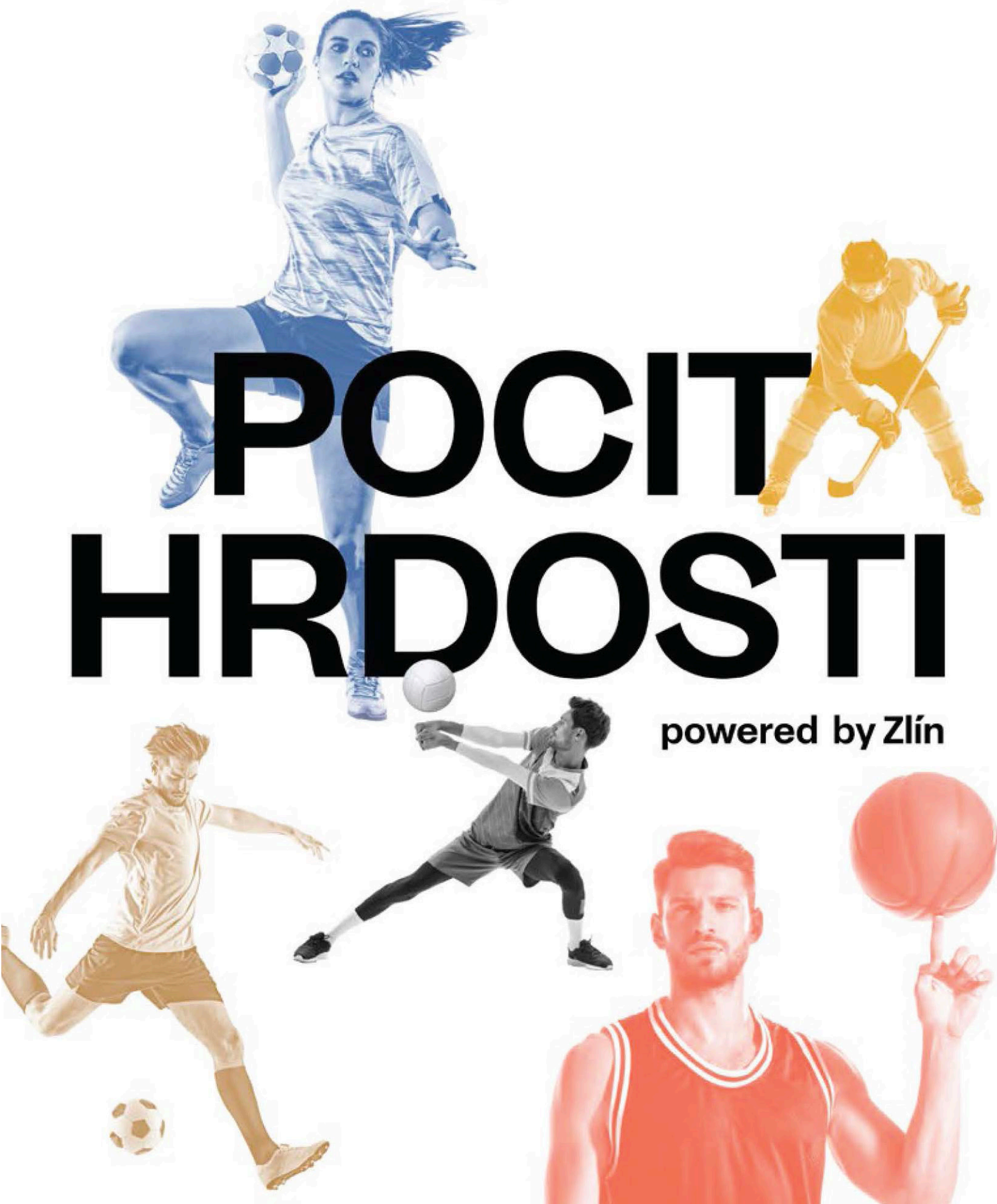

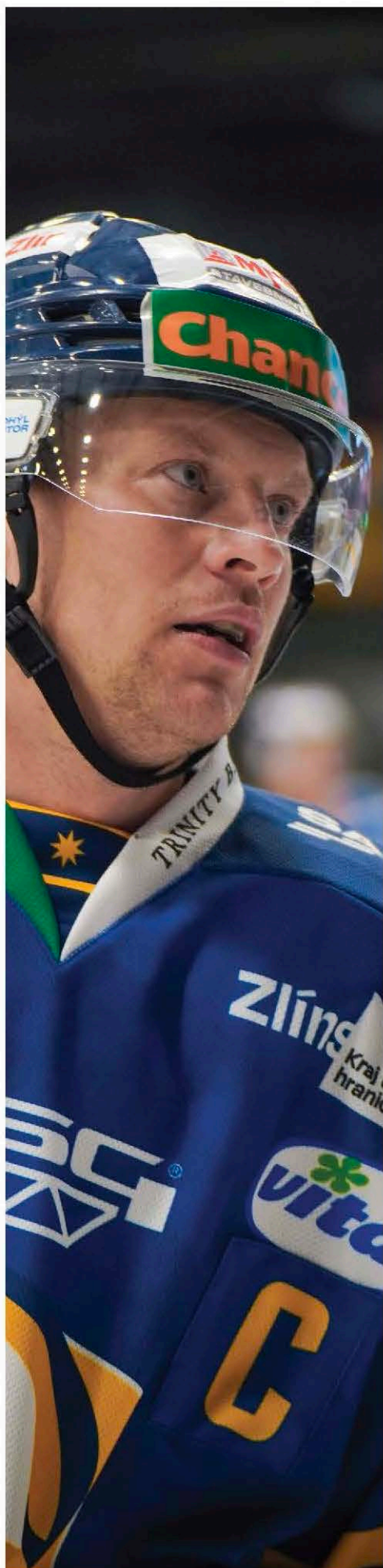
Kluk ze sídliště
Petr HOLÍK

5 NEJ: Jaroslava Pavelky **Z naší historie:** Příběh prvního postupu

POCIT HRDOSTI

powered by Zlín

Díky, kapitáne

Dlouhá léta byl stálicí zlínské hokejové kabiny. Ve žlutomodrém dresu odehrál přes 900 zápasů, oslavil extraligový titul a patřil k nejvýznamnějším osobnostem našeho klubu v uplynulé dekádě.

Ve svých posledních sezónách navíc hrál s kapitánským céčkem. Po minulém ročníku se Pavel KUBIŠ rozhodl svou profesionální kariéru uzavřít, před prosincovým duelem proti Vsetínu se tak na zlínském stadionu dočká slavnostní rozlučky.

Rodák z Náměšti nad Oslavou do Zlína poprvé přišel coby dorostenec v roce 2000. Tehdy ještě asi netušil, že v Baťově městě stráví následujících 23 let. V místní mládeži se ale uchytil a ve stříbrné sezóně 2004/05 si odbyl svou premiéru za A-tým, v jehož dresu od následujícího ročníku již nastupoval pravidelně. První z více než 150 zlínských gólů vstřelil 1. listopadu 2005 do sítě Litvínova, v nadcházejících letech se stal stálicí žlutomodré sestavy.

Důrazný útočník ale nikdy nepatřil mezi lídry ofenzivních statistik, svou tvrdou prací pro tým však mnohdy zůstával nedoceněn. V roce 2013 spolu s celým mužstvem musel kousat porážku v sedmém finále s Plzní, chuť si však spravil o rok později, kdy zvedl nad hlavu Masarykův pohár pro extraligového šampiona.

V pozdějších letech se v kabině stal jedním z lídrů a na podzim roku 2021 dokonce jejím kapitánem. Trápící se mužstvo však tehdy záchrannou misi nezvládlo a po dlouhých dekádách sestoupilo do první ligy.

Kapitán Kubiš okamžitě zavelel k rychlé reakci. „Návrat do extraligy je větší motivací než titul,” prohlásil tehdy. Po počátečním trápení nakonec Berani Chance ligu v bouřlivém regionálním finále se Vsetínem ovládli, na následnou náročnou baráž s Kladnem jim však síly nezbyly. Její třetí zápas byl pro Kubiše zároveň tím posledním ve zlínských barvách. V následné sezóně se po vleklém zranění pokoušel vrátit do akce na Vsetíně, zdraví však rozhodlo opačně a tak „Piškot” svou profesionální dráhu uzavřel. Dnes působí v roli trenéra druholigového Velkého Meziříčí.

Piškote, děkujeme!

Vážení partneři a fanoušci zlínských Beranů,

chtěl bych vám všem popřát pevné zdraví, mnoho úspěchů a štěstí v novém roce 2025 a zároveň poděkovat za to, že jste nás letos podporovali a vytvořili bouřlivé prostředí a skvělou atmosféru při domácích zápasech.

Pokud mám hodnotit uplynulý rok, tak jsem pyšný na tým spolupracovníků a hráčů, kteří v průběhu roku odvedli skvělou práci. Povedlo se nám dokončit a rozběhnout mnoho zajímavých projektů, které posunují náš klub k vytouženému extraligovému cíli.

Ke splnění tohoto cíle potřebujeme udělat ještě mnoho kroků. Nyní nám dělají radost hráči na ledě, kteří dokázali v letošním kalendářním roce bodovat ve více než 70 % utkání a jsme nadšení, že se můžeme stále pohybovat na čele Maxa ligy. S trenéry hledáme další možnosti, jak týmu ještě více pomoci. Nejedná se vždy jen o případné posily, ale chceme, aby měli hráči profesionální podmínky ve všech ohledech srovnatelné s nejlepšími týmy v České republice. Velká část práce je již za námi, ale stále vidíme mnoho dílčích úkolů, které je zapotřebí vyřešit v následujících sezónách.

Ve Zlíně nemůže hokej dlouhodobě dobře fungovat bez kvalitní mládeže. Proto jsme pracovali nejvíce na zlepšení podmínek a vytvoření silné členské základny. Jako jediní v České republice aktuálně máme dvě nejvyšší soutěže v rámci mládežnické akademie, která taktéž získala nejvyšší ocenění AAA v rámci Českého svazu ledního hokeje. Jsem hrdý na naši mládež, která čítá více než 400 členů a trenérský tým, který svými výsledky ukazuje, že se Zlín vrací na mapu žádaných hokejových destinací.

V rámci rekapitulace roku nesmím zapomenout na partnery klubu a fanoušky. Jsem velice rád, že po sestupu náš klub získává opět důvěru u partnerů a u zlínských fanoušků, kteří se hojně vrací na tribuny Trinity Bank Arény Ludka Čajky. Partnerům ze srdce děkujeme za podporu a fanouškům můžu slíbit, že na ně myslíme i v rámci investic do zázemí a samotného programu utkání, které se snažíme neustále vylepšovat.

Pevně věřím, že rok 2025 bude ještě úspěšnější
a společně zažijeme spoustu
hokejové radosti.

JAN PRAVDA
generální manažer

ZLÍNSKÉ HOKEJOVÉ RODINĚ

PŘEJEME MNOHO ŠTĚSTÍ A ÚSPĚCHŮ

V ROCE **2025**

RI OKNA

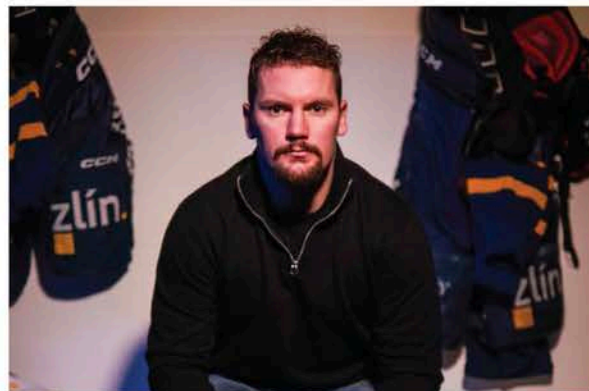

MAGAZÍN **BERAN** PROSINEC 2024

Příběh hokejového života

8 Petr Holík

Jeden z nejúspěšnějších zlínských odchovanců poslední dekády provází svou hvězdnou cestou, která jej z Jižních Svahů zavedla až k extraligovým titulům, či reprezentaci.

5 NEJ

18 Jaroslav Pavelka

Co si rád dá k večeři? Jak tráví svůj volný čas? Nebo jakým filmem si rád zpříjemní dlouhé zimní večery? Zeptali jsme se našeho brankáře Jardy Pavelky.

Fotogalerie

20 Chvilé vítězství

Třešnička na pomyslném dortu správného hokejového utkání. Výběr snímků zachycujících nezapomenutelné oslavy vítězství z letošní sezony.

Z kabiny Beranů

22 Vánoce u Beranů

Jak prožívají nejkrásnější svátky v roce naši hokejoví Berani a jaký nejhezčí dárek ve svém životě pod stromečkem našli? Zeptali jsme se jich!

Zpoza opony

28 Přemysl Kos

Rozhovor se šéfkuchařem Restaurace U Beranů, který popisuje svou životní dráhu v gastronomickém oboru i aktuální novinky v klubovém stravování.

Z naší historie

32 Poprvé mezi elitou

Když Baťovo město poprvé nahlédlo mezi republikovou smetanou. Fascinující příběh sezóny 1959/60, v níž tehdejší TJ završila svůj vzestup z krajského přeboru až do nejvyšší soutěže.

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4× ročně)

Šéfredaktor

Vojtěch Gargulák

Redakce

Libor Kožík, Michal Kobylík,
Daniel Ostrčilík, Jakub Štefek

Grafika a sazba

Libor Kožík, Vojtěch Gargulák

Kontakt na redakci

marketing@beranizlin.cz

Fotografie

Vojtěch Gargulák, historický archiv

Korekce

Veronika Kožíková, Michal Kobylík

Tisk

EURA, s.r.o.

J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

3. ROČNÍK BERANÍ PLES

15. 2. 2025 | 19:30
KONGRESOVÉ CENTRUM ZLÍN

HRÁČI **REAL TOP PRAHA**
RI OKNA BERANI ZLÍN | ZLÍN STARS
LOKOMOTIVA
PREMIER | **MAJKL DJ**

A SPOUSTA DALŠÍCH ZAJÍMAVÝCH HOSTŮ

VÍCE INFORMACÍ NALEZNETE NA WWW.BERANIZLIN.CZ/BERANI-PLES

Příběh hokejového života

Kluk ze sídliště

Ve Zlíně se narodil, vyrostl a stal se jednou z klíčových postav silné generace, která našemu klubu přinesla nejeden historický úspěch. Po letech strávených na výsluní extraligových tabulek se šikovný útočník PETR HOLÍK vrátil zpátky tam, kde celý svůj hokejový příběh začal psát.

Vojtěch Gargulák

Své první krůčky na ledě jsem udělal samozřejmě ve svém rodném Zlíně. Úplně poprvé jsem se na led postavil na kačenkách u nás na sídlišti před barákem, když se tam tehdy ještě stříkal led. To bylo takové první seznámení s bruslemi. Na školu bruslení mě pak vzal táta, když mi bylo pět nebo šest.

Vyrůstal jsem na sídlišti na Jižních svazích, kde jsme se sešli strašně fajn parta kluků, se kterými jsme byli neustále venku. A ať už jsme hráli hokej, fotbal, nebo cokoliv jiného, sport mě naplňoval odjakživa. Tahle parta mě nakonec provázela prakticky celým dětstvím. Hned ve vedleším vchodě totiž vyrůstal Kuba Šlahař, kousek dál pak Kuba Sedláček, Martin Šoula a další, se kterými jsme se pak dali na hokej a hráli spolu prakticky až do dospělosti. Všechno to ale začalo právě na sídlišti. Byli jsme hodně silná parta, opravdu dobří kamarádi.

Úžasné zázemí jsem měl také ve své rodině, která mě vždycky podporovala. Jsem si vědom, že toho pro mě museli spoustu obětovat, ať už to byli naši, nebo prarodiče a strýcové. Všichni se střídali, vozili mě na tréninky, pomáhali mi se oblékat a když viděli, jak moc mě hokej baví, tak se starali o to, abych měl ty nejlepší možné podmínky. Hlavně v začátcích to pro ně muselo být hodně náročné, neustále mě vozit na tréninky v 5 ráno, kupovat mi výstroj a hokejky... Ostatně sám teď mám syna, takže si to čím dál víc dokážu představit a o to víc si jejich podpory vážím.

”

Když po vás trenér řve, znamená to, že mu na vás záleží. Kdyby neřval a bylo mu to jedno, bylo by to ve finále mnohem horší.

”

Hokej miluju.

Samozřejmě obrovskou motivací pro mě byla ta naše parta, to, co mě ale nakonec na hokeji uchvátilo nejvíc, byla hra samotná. Odjakživa jsem byl strašně soutěživý, vyhrávat jsem chtěl za každou cenu ve všem, co jsem dělal. Tento sport ale byl ze všech nejlepší. Vždy mě ohromně bavilo ho hrát, nebo se jen dívat, nebo prostě jen být na zimáku a nasávat tu atmosféru. A tak je to vlastně dodnes.

Sledovat zápasy mužů jsem na tribuny chodil často. Byl jsem i u prvního titulu, který Zlín získal v roce 2004. Fanoušci tehdy vtrhli na led a oslavovali s hráči, u čehož jsem pochopitelně jako správný dvanáctiletý kluk nemohl chybět. Mým velkým vzorem v té době byl Petr Leška, vlastně typově velmi podobný hráč jako já, taky nijak vysoký, zato ale extrémně chytrý a kreativní. No a když jsem ho v tu chvíli na ledě uviděl, okamžitě jsem za ním

běžel a začal ho tahat za dres, jestli by mi ho nedal. On řekl, že ne a jel dál (smích). Samozřejmě že mi ho nedal, navíc držel v náruči svého syna, takže je to jasné. Zkusit jsem to ale musel (smích).

Na svůj mistrovský dres jsem si tedy musel počkat, vůbec by mě ale nenapadlo, že u druhého titulu už s Lešounem na ledě budu coby spoluhráč. A to přesto, že mi hokej vždycky celkem šel. I když jsem pokaždé v týmu patřil mezi ty nejmenší, nikdy jsem neměl problém se prosadit a většinou jsem dokonce hrával i se staršíma. Fyzické parametry jsem nikdy neměl, uměl jsem to však vynahradit chytrostí, technikou a čtením hry, což vždy patřilo mezi mé silné stránky. Našel jsem si zkrátka způsob, jak si ten sport maximálně užít a zároveň se v něm neustále zlepšovat.

Právě o tom užívání a soutěžení to pro mě v mládí bylo. Chtěl jsem prostě jen hrát a vyhrávat a nic jiného neřešil. Že bych se mohl hokejem živit a třeba hrát i extraligu, mě poprvé napadlo až někdy v dorostu nebo juniorce.

Byl jsem spokojený.

Samozřejmě život přináší i těžší chvíle, kterých jsem si s hokejem taky pár prožil, vždycky jsem se ale snažil si ze všeho odnést co nejvíc pozitiv. Člověk se kolikrát dostane do konfliktní situace na ledě, nebo ho seřve trenér a on to v tu chvíli cítí jako křivdu, faktem ale je, že ten trenér po něm řve,

protože mu na něm záleží. Kdyby neřval a bylo mu to jedno, bylo by to ve finále mnohem horší.

Jako tým ta naše parta ze sídliště šlapala skvěle. Samozřejmě se mezi nás přidala i spousta dalších kluků, kteří výborně zapadli a rozuměli jsme si na ledě i mimo něj. Hodně jsme vyhrávali, každý rok jsme vozili medaile z mistrovství republiky a spousty dalších turnajů. No a vrcholem toho všeho bylo samozřejmě jaro 2010.

Ti samí kluci, se kterými jsme se kdysi plácali po ledě ve škole bruslení a kteří toho společně tolik zažili, najedou stáli na modré čáře před rozhodujícím zápasem finále juniorské extraligy.

Ten zápas proti Slavii nebyl jednoduchý, ostatně jako celá tato soutěž. Vzpomínky, které nám přinesl, v nás ale zůstanou navždy. Blízko vítězství jsme byli už v základní hrací době, Slavia ale v poslední minutě vyrovnala. Člověku se v tu chvíli v hlavě

mísí spousta pocitů, nekonečný hlad po vítězství ale stejně jako vždy převažoval. V prodloužení se k puku dostal Kuba Šlahař a...

Exploze.

Exploze radosti a nadšení. Naprosto brutální euforie, kterou nikdo z nás v takovém rozsahu ještě nikdy nezažil. Naskákali jsme na led a začala naše první velká mistrovská party.

Toho, že té naší malé partě hokej celkem jde, si ostatně všimli lidé z celé republiky. A tak spousta z nás pravidelně jezdila na reprezentační srazy, což nás zase posunulo o obrovský krok dopředu. Srovnání s těmi nejlepšími vrstevníky z celého Česka i ze zahraničí bylo fantastické. Člověk navíc nasbírá i spoustu úžasných zážitků.

Hned třikrát jsem byl na mládežnickém mistrovství světa, navíc v zámoří, takže jsme hráli na stadionech NHL proti tamním klukům, kteří byli neskutečně šikovní a není divu, že většina z nich dnes patří mezi největší hvězdy světového hokeje.

Tehdy jsem to ještě tak nebral, ale když se zpětně ohlédnu, proti komu jsem tam vlastně hrál... Navíc když jsme hráli proti Kanadě nebo Spojeným státům a přišlo na nás dvacet tisíc lidí, tak z toho člověku opravdu nabíhala husí kůže.

Jeden z takových zápasů mám v živé paměti dodnes. Na mém posledním šampionátu do 20 let jsme se dostali do situace, že jsme k postupu do čtvrtfinále potřebovali porazit nabušený tým Američanů. Nikdo to od nás nečekal, v zápase s takovým týmem snad ani nemůžete být favorit. Nám to tehdy ale neskutečně sedlo, dal jsem dva góly a vyhráli jsme 5:2. Byla to neuvěřitelná euforie.

Ve čtvrtfinále jsme pak sice vypadli, což byla škoda, z osobního hlediska se mi ale ten šampionát povedl. Dokonce jsem spolu s Tomášem Hertlem byl nejproduktivnější hráč českého týmu. Což na turnaji, kde se to všude jen hemží skauty klubů NHL není nikdy špatná vizitka.

Zámořská cesta se mi ale, na rozdíl od většiny mých tehdejších reprezentačních parťáků, nikdy

neotevřela. V té době tam brali hlavně urostlé hráče, což jsem já ani zdaleka nebyl. Dnes už se to tolik neřeší, hokej se změnil a důraz na fyzické parametry už není takový, tehdy ale byli v kurzu především dvoumetroví a stokiloví hráči. Já byl stejně spíše domácí typ, ve Zlíně mi nic nechybělo a soustředil jsem se na to, abych se prosadil do místního A-týmu.

Pamatuju si svou úplně první zkušenost s dospělým hokejem. Byl jsem ještě dorostenec a seděl jsem na střídačce během zápasu Áčka coby třináctý útočník. Ani nevím proč mě tam dali, vlastně myslím, že bych ani nemohl nastoupit, protože bych musel hrát s košíkem a pan Sedlák

„Vůči starším jsme vždycky měli obrovský respekt, všichni ale byli naprosto v pohodě. Byly to velké osobnosti, především jsme ale byli jeden tým.“

pro mě tehdy žádný neměl (smích). I tak jsem ale byl nervózní, přece jenom ta atmosféra s člověkem udělá své. Když jsem pak v extralize začal nastupovat pravidelně, bylo to pro mě jako stěhování do úplně nového světa. Najednou jsem seděl v kabině s těmi, které jsem od malíčka na zimáku obdivoval, mezi nimiž samozřejmě nechyběl ani můj idol Petr Leška.

Jako mladí jsme samozřejmě v rámci týmu měli své povinnosti a vůči těm starším měli obrovský respekt, všichni spoluhráči ale byli naprosto v pohodě. Byly to velké osobnosti, především jsme ale byli všichni jeden tým a když potřeboval kdokoliv s něčím pomoci, vždycky někdo z přispěchal s radou.

Nikdy nezapomenu ani na svůj první gól. Dal jsem ho hned v druhém zápase, hráli jsme doma s Litvínovem. V tom zápase nám vyšlo snad všechno, na co jsme sáhli, a nakonec vyhráli 10:2, no prostě ideální šance pro mladého kluka, aby si otevřel svůj střelecký účet. A to se taky povedlo, Filip Čech mi krásně nahrál, já se objevil sám před bránou a poslal puk brankáři pod vyrážku.

Byla to velká radost a hlavně úleva. Vůbec jsem nevěděl, která bije, prostě jsem řval všude kolem sebe a nic jiného nevnímal (smích). Když jsem pak seděl na střídačce a slyšel, jak celá hala vyvolává mé jméno, naprosto mě to dojalo.

Měli jsme fantastický tým. Ten mix lídrů s hromadou zkušeností a našeho dravého mládí fungoval perfektně a stabilně jsme hráli na špici. Pak se navíc vrátil Petr Čajánek a v kabině bylo cítit, za jakým cílem si všichni jdeme.

21. dubna 2013. Sedmý zápas finále s Plzní.

Vyhráli jsme základní část a po dlouhé době se v play-off dostali až do finále. Stadion narvaný k prasknutí, obrovské očekávání. Dnes už bych to určitě prožíval jinak, tehdy jsem si ale ještě neuvědomoval, že takový moment se nemusí opakovat a ani si nepřipouštěl jakoukoliv nervozitu.

Nakonec to byl zážitek se vším všudy.

Když jsme se deset sekund před koncem základní hrací doby za stavu 2:3 skládali na bule, byl jsem zrovna na ledě. Celou tu akci jsme měli domluvenou a vyšlo to naprosto dokonale. Čája

vyhrál vhazování, Lešoun zablokoval hráče, já sebral puk a rychle posunul puk na modrou a tam do něj prásknul Filip Čech.

To, co následovalo, bylo něčím nepředstavitelného.

Opravdu jsem měl pocit, že ten stadion spadne, jak jím projela vlna té nejčistší a nejbáznivější euforie. Něco takového člověk nezapomene, přestože dlouhé prodloužení jsme nakonec nezvládli.

V ten prvotní okamžik to bylo obrovské zklamání. Člověk moc dobře vnímá, že byl jediný gól od titulu. S odstupem času ale i to pro nás byl velký úspěch a po sezóně jsme to vlastně oslavili úplně stejně, jak kdybychom ten titul vyhráli.

Možná bychom na to ale dnes vzpomínali jinak, kdybychom mistrovskou cestu nedotáhli o rok později. Tým zůstal pohromadě, ještě víc jsme se ale zaměřili na ty nejmenší detaily, a nakonec jsme byli ještě o kus silnější. Získaná zkušenost nám taky obrovsky pomohla, věděli jsme, jak se play-off hraje, co od něj čekat, jak se na něj připravit.

Finále s Kometou jsme si pak pohlídali relativně s přehledem. Za stavu 3:0 na zápasy se vám přece jen hraje trochu jinak, než když bojujete o všechno. Na obou stadionech byla parádní atmosféra, což jsme si moc užívali. V Brně jsme ještě mečbol nevyužili a spousta lidí pak tvrdila, že jsme to vypustili schválně, abychom si ten titul oslavili doma, v tu chvíli nad něčím takovým ale člověk vůbec nepřemýšlí a chce vyhrát za každou cenu.

Scény domácího pátého zápasu ale všechno přebily. Už dvě minuty před koncem jsme všichni

věděli, že je hotovo a skákali jsme na střídačce jak zbláznění. Na led jsme taky vyskákali ještě před koncem zápasu, což nám mohl rozhodčí vlastně klidně písknout, ale v tu chvíli se nad tím nikdo nepřemýšlel.

„To není možné.“

Tahle věta se mi v hlavě opakovala pořád dokola.

Mezitím jen všude hloučky nadšených spoluhráčů, konfety, bouřící tribuny nás sborově vyvolávají jako nové mistry a uprostřed toho všeho zářivý pohár, který každý extraligový hokejista celou sezónu touží zvednout nad hlavu. I to, co následovalo bylo samozřejmě krásné. Každý den jsme s pohárem objížděli hospody a známé, táhli jsme to jako celý tým hodně dlouho.

Bylo to krásné období, krásné zakončení velkolepých příběhů velkých hráčů, kteří toho pro náš klub tolik udělali.

Ted' bylo na čase, abychom otěže převzali my.

A tak se z nás, kluků ze sídliště, postupně stávali lídři zlínské kabiny. Osobně jsem si to nikdy moc nepřipouštěl, nejsem žádný velký řečník, který by neustále něco říkal. Jsem spíše tichý, soustředím se sám na sebe a svou roli se snažím potvrdit na ledě. Zároveň jsem ale cítil, že je na mých výkonech tým čím dál více závislý. Najednou to bylo mnohem více na mně, abych na hřišti tým strhl a dovedl k co nejlepším výkonům.

”

Pokud se má člověk sebrat a odstěhovat se daleko do neznáma, musí si být jistý, že je opravdu ta správná chvíle.

”

Bylo jasné, že na špičce extraligy nebudeme hrát věčně. I v následujících letech jsme ale měli spoustu skvělých momentů. Hodně jsme si sedli s Robertem Říčkou a Robertsem Bukartsem, se kterými jsme si velice dobře rozuměli na ledě i mimo něj. Uměli jsme se sobě navzájem přizpůsobit a měli jsme fantastickou chemii.

Zároveň ve mně ale rostla touha po nové výzvě.

Nabídku z Ruska jsem měl už o rok dřív, tehdy jsem se ale ještě necítil stoprocentně připravený. Přece jenom jsem celý svůj dosavadní život strávil doma ve Zlíně a pokud se člověk má sebrat a odstěhovat se tak daleko do neznáma, musí si být jistý, že je opravdu ta správná chvíle.

Ta nakonec přišla v roce 2017. Alespoň jsem to tak cítil. Chtěl jsem si vyzkoušet KHL, v té době to byla

druhá nejlepší liga na světě, většina českých hráčů, kteří v ní nastupovali byli navíc i v reprezentaci, což pro mě bylo obrovské lákadlo.

Byla to obrovská změna.

Žil jsem tehdy sám, takže o to jednodušší stěhování bylo. Přece jenom, když má člověk rodinu a závazky doma, nemůže takto zásadní rozhodnutí udělat jen tak. Já ale mohl a chtěl jsem toho využít.

A zpětně jsem i rád, že to bylo takhle. Dnes už stoprocentně vím, že rodinu bych do Čerepovce nevzal. To město je strašné. Zimák a zázemí bylo super, jinak tam ale nebylo nic, co by se člověku snad aspoň trochu mohlo líbit. Když jsem přiletěl, jedna z prvních věcí, které jsem viděl, bylo jak na ulici zastavila dvě auta, chlapi vystoupili a začali se tam na místě bit. Nechápal jsem, kde jsem se to ocitl. A prostředí tomu odpovídalo. Je to průmyslové město, které je rozdělené na dvě části, obě jsou ale stejně rozbité, ošklivé, bez jakékoliv možnosti trávit volný čas alespoň trochu důstojně. Celou dobu jsem tak byl jen na bytě a na zimáku, maximálně občas s týmem někde na večeri. Co si budeme povídat, po psychické stránce to člověku taky úplně nepřidá.

Navíc jsem neuměl rusky. Jakmile člověk neumí rusky, lidé k němu přistupují jinak. Se spoluhráči a trenéry jsme samozřejmě nějakým způsobem komunikovali, věděl jsem ale, že pomoci bych se od nich nejspíš nedočkal. Naštěstí se mnou

v týmu byli ještě Martin Stránský a Július Hudáček, takže jsme se bavili mezi sebou a měli tam takovou česko-slovenskou partu.

Nesedlo mi to tam navíc ani po hokejové stránce. Brali mě tam coby druhého centra a je pravda, že týmové ani mé osobní výkony zdaleka nebyly ideální. Zajímavé ale bylo, že jsem nikdy nešel sestavou dolů. Buď jsem hrál druhého centra, nebo mě trenéři posadili na tribunu. Nic mezi tím. Nevím, co přesně se tam dělo, možná jsem tomu mohl dát víc, možná ne. Čekal jsem od toho něco jiného, oni čekali něco jiného ode mě a takto to dopadlo.

Když jsem pak navíc delší dobu nehrál, chtěli mě dokonce poslat na farmu. Abychom si rozuměli, farmou byla myšlena nějaká úplná díra, která byla od Čerepovce vzdálená 24 hodin vlakem.

„Tady je vlakové nádraží. Kup si lístek a jed.“
Neskutečné.

Po konzultaci s agentem jsem samozřejmě odmítl. Od té doby jsem to ale v klubu dostával sežrat. Další tři týdny jsem jen trénoval, navíc takovým způsobem, že když jsme po klasickém tréninku přišli do kabiny a svlékli se, trenér za mnou přišel, ať se zase obleču a jdu zpátky na led. Nebo mi hodinu před zápasem, v němž jsem neměl nastoupit, zavolali, ať okamžitě přijedu, že budu hrát. A když jsem přijel, tak mi oznámili, že ale hrát nemůžu a poslali mě do posilovny. Takhle si tam se mnou hráli. Byla to zajímavá zkušenost, po nějaké době jsem ale usoudil, že to nemám za potřebí a rozhodl jsem se odejít.

Chtěl jsem domů. Měl jsem i jiné možnosti, Finsko ani Švédsko mě ale nikdy moc nelákaly a ani jsem to nijak neřešil. Asi jsem byl tak rozebraný, že jsem se chtěl vrátit jen do Česka.

„Když jsem poprvé přijel do Zlína v roli soupeře, prožíval jsem to hodně. Ztěžkly mi nohy a myslel jsem, že ten zápas snad ani nemůžu odehrát.“

Ve hře byl i návrat do Zlína, ale nakonec jsem se rozhodl pro novou výzvu v Mladé Boleslavi. Byl tam tehdy trenér Patrik Augusta, který mi představil svou vizi a ta se mi líbila. A pak samozřejmě i zajímavá smlouva, což samozřejmě není to hlavní, ale nemusíme si namlouvat, že to k důvodům nepatří.

Přiznávám ale, že první zápas v roli soupeře jsem ve Zlíně prožíval hodně. Už dopředu jsem

byl trochu nervózní, když jsem tu ale seděl na střídačce hostů, tak to na mě dolehlo, ztěžkly mi nohy a myslel jsem, že ten zápas snad ani nemůžu odehrát.

Postupem času si ale člověk zvykne. K hokejovému životu to zkrátka patří a každý se s tím musí popasovat po svém. Ani v Boleslavi jsem nakonec dlouho nevydržel, ještě v té sezóně mě vyměnili do Komety. A tím začala další velmi šťastná etapa mé kariéry.

Byl to paradox. Sezónu jsem začínal ve skanzenu ruského průmyslového brutalismu a po všech těch peripetiích, které následovaly jsem se nakonec přes Boleslav ocitl sto kilometrů od svého rodného města, kde jsem podruhé v kariéře zvedal nad hlavu ten zářivý pohár. V Brně jsem nasedl do rozjetého vlaku a hned jsem ucítil, že se jde vyhrát titul. Nic jiného si snad nikdo ani nepřipouštěl, navíc poté, co jej vyhráli i rok předtím.

Rozjetý vlak v Brně šlapal i dál. Jako týmu nám to fungovalo, sedli jsme si i v lajně s Martinem Zaťovičem a Peterem Muellerem. Vlastně se mi hrálo strašně jednoduše.

Taky jsem častěji dostával pozvánky do reprezentace. To pro mě bylo to nejvíc, co může být. Hrát za svou zemi je vždy obrovská čest a je úplně jedno, jestli jste v první lajně, nebo jen náhradník.

Turnajů s národákem jsem objel celkem dost, škoda jen, že ta pomyslná třešnička v podobě olympiády nebo mistrovství světa nikdy nepřišla. Na mistrovství jsem se dokonce dvakrát dostal, poprvé v roce 2017, když se hrálo v Paříži. V posledním přípravném zápase proti Rusku jsem se ale zranil a na šampionát pak sice odjel, ale po týdnu, kdy bylo jasné, že to nepůjde, jsem musel domů. Blízko jsem byl i v roce 2022, kdy kluci udělali bronz, nakonec jsem si ale nezahrál ani tehdy. Člověka to samozřejmě mrzí, vím ale, že to záleželo jen na mně. Prostě jsem měl být lepší.

V Brně se mi ale dařilo dál, tedy až do jara 2023. Těch důvodů, proč to najednou nešlo bylo víc, byl jsem si ale jednoznačně vědom, že má výkonnost nebyla taková, jaká byla dřív. V mužstvu, jako má Kometa, jsem v tu chvíli zkrátka neměl a nemohl mít prostor.

A tak jsem se vrátil domů.

Návrat do Zlína byla jasná volba, popravdě jsem nic jiného ani neřešil. Byl jsem hodně překvapený, co se tu všechno změnilo. Klub funguje úplně jinak, než jak jsem ho znal dřív a musím říct, že se mi tu moc líbí.

Lidé se mě občas ptají, jestli mi teď v první lize po tom všem nechybí motivace. Pravda je taková, že motivaci mám pořád stejnou. Stejnou, jakou jsem měl v dětství na hřišti, v žácích na ledě i v extralize před narvanými tribunami. Chci prostě, aby nás to všechny bavilo a abychom vyhrávali.

Zároveň teď ale mám ještě jednu životní motivaci, kterou je mi má rodina. Ta pro mě znamená úplně

všechno. Mnohem víc, než kdy znamenal hokej. Strašně moc si vážím toho, že mám skvělou manželku a malého syna, kteří mě neuvěřitelným způsobem podporují a motivují každým dnem. Když se Tomášek narodil, hodně se toho ve mně změnilo. Rodina je pro mě jednoznačně na prvním místě.

Na Tomovi vidím, že ho hokej obrovsky baví. Už od mala je zvyklý se mnou chodit na zimák, v kabině je jako doma. Po každém zápase si ho беру na led na děkovačku a on to pak předvádí doma v obýváku. Napodobuje rozhodčí, gólmány, hráče... Citím, jak ho to dělá šťastného a za to jsem moc rád. Žádné jiné hračky snad ani nemá, všechno musí být spojené se sportem, a především s hokejem. Vypadá to tedy, že půjde v mých šlépějích, jen teda teď má období, že chce být brankářem, což popravdě doufám, že ho přejde (smích). Ale samozřejmě ho budu podporovat ve všem, co bude chtít dělat.

Zároveň mám pocit, že čím jsem starší, tím víc hokej prožívám i já sám. Možná i právě díky jemu. Dřív jsem si spoustu věcí do hlavy ani tolik nebral, teď je ale vstřebávám mnohem déle a když třeba vypadneme v play-off a já vím, že jsme měli na víc, tak to ve mně zůstává dlouho. Stejně tak si ale umím vychutnat i ty hezké chvíle euforie a úlevy, když jako tým něco velkého dokážeme. Protože vím, že si to kromě spoluhráčů a fanoušků můžu užít i s Tomem.

A já cítím, že tady ve Zlíně se postupně za něčím velkým jde. Přáli bychom si to všichni a já věřím, že se nám to dříve nebo později povede.

Prodej originálních náhradních dílů,
kompletní záruční a pozáruční servis
vozidel TATRA.

AUTOKOM, spol. s r.o.

Tečovice 362, 763 02 Zlín

Tel.: 775 577 937 | E-mail: hejda.tomas@autokom.cz

www.autokom.cz

Kia Sportage.

Akční model EDICE 30.

Movement that inspires

AUTOKOM, spol. s r.o.

Tř. Tomáše Bati 406, 763 02 Zlín - Louky

Tel.: 777 577 846 | E-mail: autokom.prodej@autokom.cz

www.kia-zlin.cz

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ (WLTP). Kia Sportage: 1,1–7,3 l/100 km, 25,5–166 g/km. Reprezentativní příklad financování Sportage 1.6 T-GDI 118W 4x2 EDICE 30 s financováním Kia Select; pořizovací cena 729 980 Kč vč. DPH, výše úvěru 401 489 Kč, akontace 45 % (328 491 Kč); pevná výpůjční úroková sazba 3,99 % p. a., RPSN 9,97 % p. a.; měsíční (1.–35.) xq splátka úvěru 3 335 Kč bez pojištění, měsíční (36.) splátka úvěru 328 491 Kč bez pojištění, měsíční splátka pojištění HAV 1 198 Kč, POV 335 Kč; poplatek za poskytnutí úvěru 5 110 Kč; délka úvěru 36 měsíců. Celková částka splatná klientem (jistina, úrok, hav. pojištění, pov. ručení, poplatky): 505 514 Kč, pojištění sjednáno u pojišťovny UNIQA. Nabídka platí do 30. 11. 2024. Vyobrazení vozů je pouze ilustrativní a může obsahovat doplňkovou výbavu. Pro bližší informace navštivte www.kia.com.

1

Nejoblíbenější jídlo a pití?

Bramboráčky s masovou směsí. A když je volný den, tak si dám třeba burger, nebo smažák. Na dovolené piju colu, nebo pivo, jinak se ale snažím pít vodu a magnesium.

2

Oblíbená hudba a film/seriál?

Mám rád českou a slovenskou tvorbu. Rád se ale podívám i na takové ty klasiky ze zahraničí, jako jsou Harry Potter, nebo na Vánoce Grinch a Sám doma. Ze seriálů bych vybral asi Prison Break.

3

Co máš rád na Zlínu?

Žije se mi tu dobře, je to přeci město neomezených možností. Hodně lidí fandí sportu a autům, takže za mě dobrý.

A full-page photograph of Jaroslav Pavelky, a Czech ice hockey player, in his yellow and blue Zlin team uniform. He is wearing a helmet and holding a hockey stick, looking towards the camera. The background is a light gray with a faint geometric pattern.

5 NEJ

Jaroslava Pavelky

4 Nejoblíbenější sport kromě hokeje?

Fotbal a tenis. Tyto sporty dělám většinou v létě a hodně mě baví. Co se týče oblíbenců, ve fotbale mám rád Liverpool a v tenise Rafaela Nadala.

5 Nejlepší způsob relaxace a nejoblíbenější místo na Zemi?

Nejlepší místo na zemi je pro mě to, kde jsem doma. V létě nejraději relaxuji asi v Chorvatsku.

Fotogalerie Chvilé vítězství

Kvůli těmto momentům se hráči rvou o každý centimetr ledu a fanoušci zatěžují své hlasivky na maximum. Závěrečná siréna a z tribun se ozývá „Vysoký jalovec“. Hokejisté naskáčí na led a spolu s publikem si jdou užít to, za co celou dobu společně bojovali. Vítězství.

foto: Vojtěch Gargulák

Nejhezčí vánoční dárek

Svátky pohody klidu a rodinné atmosféry. Kdo by se na Vánoce netěšil? Obzvláště když k nim neodmyslitelně patří tradice, během níž svým blízkým a především dětem každoročně plníme jejich přání. Jaké nejhezčí dárky ve svém životě pod stromečkem našli členové naší kabiny?

Jakub Štefek, foto: Vojtěch Gargulák

Petr Holík, útočník

V dětství jsem největší radost měl, když jsem dostal nový počítač. Dnes je mým nejhezčím a nejlepším dárkem, když vidím, že moje rodina je zdravá a šťastná.

Jesse Paukku, útočník

Největší radost z dárku jsem měl, když mi bylo 10 a dostal jsem nové rukavice a hokejku. Okamžitě jsem je musel jít vyzkoušet na venkovní led, který jsme měli asi sto metrů od domova a byl to úžasný pocit.

Michal Gago, útočník

Když jsem byl malý, vždycky jsem byl hotový z nějaké hokejky, rukavic... Prostě věci na hokej. Ty jsem miloval nejvíc, byly to pro mě nejlepší dárky.

Jaroslav Pavelka, brankář

Jako malého mě nejvíc potěšila nová brankářská maska. V dospělosti pak náramek od mých dětí.

Jaromír Kverka, útočník

Jednoznačně už od mala jsem vždycky měl radost z nového PlayStationu. Vždy, když jsem ho dostal, byl jsem šťastný jako bláha. Pamatuji si svůj první PlayStation 1 a předminulý rok jsem od manželky dostal PlayStation 5 a ta radost byla stejná, jako když jsem byl dítě.

Tomáš Smolík, kondiční trenér

Asi to bylo auto, které jsme si s manželkou moc přáli. Dalším skvělým dárkem pak byl závod v Austrálii, kterého jsem se zúčastnil.

Pavel Sedláček, útočník

Mým nejlepším dárkem je, když se každoročně celá naše rodina sejde ve zdraví.

Jiří Suhrada, obránce

Když jsem byl menší kluk, tak jsem měl obrovskou radost z policejní stanice z lega. Později, když jsem už byl starší, tak to byl PlayStation 3.

ŠLAHAŘ

51

maxa
LIGA

Zlín

Kraj bez
hranic

kraj

CCM

TRINITY BANK

► **DATART** ◄

Vyzvednutí po celém Česku
rychlostí blesku

RYCHLART

ROK 2024

v číslech *A-tým*

Letošní sezona je zatím v polovině, ale již nyní můžeme rekapitulovat, trochu atypicky, kalendářní rok. Jak si Berani pod vedením dua Srdínko - Pardavý v tomhle roce vedli z pohledu nejzajímavějších čísel?

6 hráčů vstřelilo více než 14 branek (Šlahař, Paukku, Süss, Sedlák, Salmio a Gago)

3 711 průměrná návštěvnost v roce 2024

60,3 % vítězných utkání

179 vstřelených branek

63 odehraných mistrovských utkání v Maxa lize

89 získaných bodů

71,4 % utkání se ziskem alespoň jednoho bodu

5 národností v našem týmu, kromě Čechů, jsou to Finové, Kanadčané, Slovák a Ukrajinec

16 branek vstřelil nejlepší střelec Jakub Šlahař

69,4 % vítězných utkání na domácích hřištích

27 rozdíl mezi vstřelenými a inkasovanými brankami

3x byla Trinity Bank Aréna Luďka Čajky zcela vyprodaná, vč. dnešního utkání

37 hráčů nastoupilo k soutěžnímu utkání

20 asistencí na branku měl Lukáš Válek

ROK 2024

v číslech mládež

A jaký byl letošní rok z pohledu našich zlínských nadějí? Kromě týmových úspěchů, jako jsou vítězství v lize žáků nebo obhájení finálové účasti na celostátním Harfa Cupu, se můžete dozvědět, jak trénovala naše Akademie nebo kolik mladých dívek reprezentuje dres s beranem nebo tygrem na hrudi.

17 mládežnických týmů

1494 vstřelených branek ve všech kategoriích

1961 součet hodin tréninků u Žáků (2. - 9. třída)

12 hráčů v mládežnické reprezentaci

23 trenérů ledního hokeje

2 126 návštěvníků na utkání 9. třídy Zlín - Pardubice

3. místo ve svazových srovnávacích testech kategorie U15

1 odchovanec draftovaný do NHL

1529 součet hodin tréninků u Akademie (U15 a výše)

9 dívek v žákovských kategoriích

403 hráčů ledního hokeje v akademických a žákovských kategoriích

32 malých krasobruslařů a krasobruslařek

6. místo ve svazových srovnávacích testech Akademie ČR

3 hráči draftovaní do mládežnických soutěží v USA a Kanadě

33 let od pořádání zlínských krasobruslařských závodů do Velké ceny Zlína 2024

SKODA

NOVÁ ŠKODA ELROQ

Nabitá TOUHOU OBJEVOVAT

Objevte svět s nadhledem v novém elektrickém SUV **Škoda Elroq** s velkorysým dojezdem přes 560 kilometrů na jedno nabití. Zatímco cestu Vám rozjasní Matrix-LED světlomety, uvnitř Vás obklopí prostorný interiér z udržitelných materiálů v minimalistickém designu. Více informací Vám rádi sdělíme u některého z našich autorizovaných prodejců nebo na webu skoda-auto.cz.

Již od
799 000 Kč s DPH

Objem zavazadlového
prostoru 470 litrů

Nabití z 10–80 %
od 25 minut

Dojezd přes
560 km

Předehřev
baterie

Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ vozu Škoda Elroq: 15,2–16,6 kWh/100 km, 0–0 g/km

ilustrativní fotografie

Váš autorizovaný prodejce vozů Škoda:

SAMOHÝL MOTOR a.s.

tř. T. Bati 642

763 02 Zlín

Tel.: 577 616 161

www.samohylmotor.cz

SAMOHÝL MOTOR

Zpoza opony

Každý den v práci je zážitek

Hokejku odložil už ve druhé třídě a místo ní se chytil vařečky. Zůstal však věrným zlínským fanouškem a když se naskytla příležitost, neváhal. Už druhou sezónu působí PŘEMYSL KOS jako šéfkuchař Restaurace U Beranů. Jak se dívá na úzké propojení sportu a gastronomie a jaké zážitky mu exkluzivní zlínská štace přinesla?

Michal Kobylík, foto: Vojtěch Gargulák

Jak jsi se ke své profesi dostal?

Tak, jak je to v té jedné nejmenované reklamě – „Kuchařina pro mě byla jasná volba.“ (smích) Už někdy v páté třídě jsem byl pevně přesvědčený, že chci dělat kuchaře. Učil jsem se ve Zlíně, a jak to tak bývá, škola mi dala jen chabé základy. Všechno důležité dá, nejen kuchařům, až samotná praxe.

A ta praxe začala jak?

Úplně první štace byla hospoda u fotbalového hřiště v Jaroslavicích. Znal jsem tehdejšího provozovatele a ten mi řekl, že zrovna hledá někoho do kuchyně. Bylo to ani ne měsíc po škole, byl jsem za takovou možností rád. Když jsem se tam přišel podívat, vařil tam kuchař, který mě znal ze školy. Zvládl mě do všeho uvést za pět minut. To nebylo hození do vody, to bylo hození do moře. (smích) První měsíc jsem odpracoval 360 hodin, druhý měsíc 380... Byla to tam ta pravá kuchařská dílna.

Kuchařina je náročná profese, po fyzické i psychické stránce, taky dost časově náročná. Jak se z toho záprahu uniká?

Já toho volného času upřímně nikdy moc neměl. Kuchaři často krom své práce ještě chodí po brigádách, já to měl dřív stejně. To už mě teď naštěstí míjí, vyměnil jsem to za něco trochu jiného, ale stále v oboru – pořádám kurzy vaření a grilování. A co se týká prostoru zcela mimo práci, věnuji se samozřejmě hlavně své rodině, to je nejdůležitější.

Nyní pracuješ pro Berany, jak spolupráce vznikla?

Dostal jsem nabídku od generálního manažera Horzy Pravdy. Přišel jsem

na začátku léta 2023. A bylo to těžké, protože při mém příchodu tu probíhala rekonstrukce a byly tu jen čtyři stěny. To víte, že se hodně věcí řešilo za pochodu, od shánění personálu, přes stavební úpravy až po celkové nastavení systému.

Ještě dneska, když ráno přijdu, tak jsem upřímně unešený. Restaurace i zázemí jsou zařízeny v moderním stylu. Zároveň se dal významný prostor klubovým relikviím – ve vitrínách máme veškeré poháry, které tým ve své historii získal, po stěnách a u stropu máme originály dresů těch největších zlínských legend.

Propojení gastronomie a sportu, které nabízí Restaurace U Beranů, je poměrně unikátní. Jak to hodnotíte Vy coby odborník?

Myslím si, že jsme speciální hlavně v pojetí obědů. Máme zde částečně samoobslužný systém a salátový bar, hosté si tak mohou sestavit jídlo přesně podle sebe od polévky po sladkou tečku. Samozřejmě je to takto nastavené především pro potřeby místních hokejistů, ale zachovali jsme ten systém i pro veřejnost.

Hráči mají individuální jídelníčky, někdo je v dietě a poručí si tedy menší porci, někdo naopak dohání proteiny, tak dostane více masa... A stejně to mohou udělat i hosté zvenčí.

Hosté restaurace mají jedinečnou možnost narazit zde v podstatě denně na své oblíbence z kabiny. Jak často zde vítáte místní hokejisty a jejich kouče?

Pochopitelně nepřijdou vždy všichni, ale každý den sem chodí většina z nich. Je zde

pro ně připravený oběd před každým utkáním, zajdou si k nám i před odjezdem na venkovní zápas. Je to krásné v tom, že tu chodí jíst všichni hráči od druhé třídy až po áčko, i se svými trenéry. Myslím si, že to pěkně podtrhuje tu rodinnou atmosféru, na které se tu vždy stavělo a staví se stále.

A co ty a hokej? Jsi fanoušek nebo snad i bývalý hráč?

Už dlouho bývalý. (smích) Trénoval jsem do druhé třídy, pak mě to nějak pustilo. Ale pocházím, dalo by se říct, z hokejové rodiny, takže jsem od toho neodešel a vzpomínám, že už mě jako hodně malého brali na zápasy. Říkám si, že když mě sem přijímali, na většího hokejového blbce nemohli narazit! (smích)

Jsem velký zlínský hokejový fanoušek a snažím se podle toho i směřovat naši práci tady. Všichni se pro tým snažíme dělat maximum, co je v našich silách, a někdy i kus za nimi... Když mám chvíli, rád se zajdu na kluky podívat, ale toho prostoru logicky moc není. Domácí zápasy jsou pro mě zcela zapovězené, protože vařím a řeším provoz. Nicméně v mezech samozřejmě nakouknu skrze prosklenou tribunu.

Nejnáročnější je fungování Restaurace U Beranů v zápasové dny, je to tak?

Je to náročnější, „krizové“ jsou přestávky a prostor těsně před zápasem. Zájem je hlavně o nápoje všeho druhu. V první řadě pivo, teď v zimě vedle toho samozřejmě káva, čaj, něco na zahřátí. Ale také tu během zápasů normálně vaříme, fanoušci si tedy rádi nabídnou i něco k snědku.

V nezápasové dny je provoz restaurace asi poklidnější...

Ano, to bývá o poznání klidnější, nicméně provoz stále funguje, zavřeno nemáme. Je zde denní nabídka z menu. Kromě zmíněných borců z klubu tedy mohou přijít i lidé zvenčí a dobře poobědvat.

Nově je přímo u stadionu zastávka MHD, takže jsou oproti dřívějším časům lidé ušetřeni té pověstné štreky od Velkého kina do kopce na zimák.

Jak to v Restauraci U Beranů funguje s personálem?

Jako v hokeji, máme příchody i odchody, sestava se mění. Pro loňskou sezónu zde pracovali jako stálý personál čtyři lidi včetně mě, letos je nás pět. Sestavu doplňují brigádníky, protože v tak malém počtu by to tu logicky šlo jen velmi složitě.

Máte za své působení tady na stadionu už nějaké hokejové zážitky, na které rád vzpomínáte?

Pro mě coby fanouška je tu hokejový zážitek každý den. Přijde sem na oběd kdokoli z A-týmu a já mám svátek! (smích) Ale mám i jednu vzpomínku mimo současný zlínský hokej. Minulý rok tu byla legendární lajna Pavel Janků – Josef Štraub – Roman Meluzín (pozn. redakce: Slavná útočná trojice působící ve Zlíně v 90. letech).

Vzpomínal jsem s nimi na jejich významné zápasy z pohledu fanouška a oni o tom mluvili z té hráčské perspektivy. Byl to dlouhý a nezapomenutelný rozhovor, zážitek na celý život...

Měl bys na závěr nějaký vzkaz pro hráče do kabiny a jejich fanoušky?

Do kabiny chci říct to, co vědí borci určitě i beze mě, ale přece...Nejdůležitější je zakončit sezónu posledním vyhraným zápasem! Všechny výhry a prohry předtím nakonec nic neznamenají. Důležité je to poslední dubnové vítězství jako v předloňské sezóně.

A fanoušci? Jsou skvělí, když sleduju tu atmosféru během domácích zápasů, jsem nadšený. O finále a derby ani nemluvíme, to se těžko popisuje, to se musí zažít tady. Hráčům se líp bruslí a mně líp vaří s takovou kulisou. Díky za to a pokračujte v podpoře Beranů. Věřím, že letos to vyjde!

Přidejte se k hrdinům dnešní doby

Právě teď hledáme vhodného kandidáta na pozici:

● OPERÁTOR/KA VÝROBY

Jaké výhody vám nabízíme:

- TANKARTA ORLEN
- Multisport karta
- Atraktivní mzda
- Bonusová složka k základní měsíční mzdě
- Stravenky za každý odpracovaný den
- Mnoho dalších benefitů

Nabíráme po celý rok.

Z naší historie

Z kraje mezi elitu

"65 let od zázraku na ledě"

Z krajského přeboru až mezi elitu. V únoru 2025 uplyne 65 let od prvního postupu zlínských hokejistů do nejvyšší, tehdy československé soutěže. Tehdejší Tělovýchovná jednota (TJ) Gottwaldov završila v sezoně 1959/1960 svou spanilou postupovou jízdu. Zde je její příběh.

Daniel Ostrčilík, foto: historický archiv

Byl to zázrak z ledové plochy. Reálný hokejový příběh na motivy fotbalového románu Eduarda Basse Klapzubova jedenáctka. TJ Gottwaldov postoupil během tří let z krajského přeboru až do nejvyšší soutěže. Byla neděle, 28. února 1960. Sotva soupeři poblahopřáli k postupu, fanoušci vnikli na ledovou plochu, objímali hráče, až své modly kamsi odnesli na ramenou. Hokejisté TJ Gottwaldov po posledním triumfu 11:2 nad Královým Polem slavili historický úspěch. Byli prvoligoví!

„Fanoušci v tom viděli obraz Klapzubáků, jak nám říkali, když jsme postoupili rok co rok do další soutěže,” vysvětlil souvislost s hrdiny Bassova románu tehdejší obránce Bohumil Kožela, který v sezoně zasáhl do pěti utkání.

Krajskou soutěž v roce 1958 vyhrála jen díky lepšímu skóre Jiskra Gottwaldov před městským rivalem TJ Spartak a vedení jednoty si nárokovalo postoupit. Rival nabízel sehrání rozhodujícího máče, jenže Jiskra odmítla přijet. Situace se vyhrotila.

Proto se v létě 1958 rozhodlo o spojení tělovýchovných jednot a oblastní soutěž (divizi) v sezoně 1958/1959 už hrál pod názvem TJ Gottwaldov. Po postupu do II. ligy zbýval poslední krok. **„Ještě bych si rád zahrál za Gottwaldov první ligu,”** zasníl se po posledním vítězném utkání tehdy 25letý Jaroslav Stuchlík, společně s kapitánem Jaroslavem Pavelkou nejstarší hráč týmu, autor hatricku a rozhodující postupové trefy ve zmíněném utkání proti brněnskému týmu Královo Pole. A mimochodem, Stuchlík vstřelil i první gól v mistrovském utkání pod hlavičkou TJG.

Zatímco dnes Stuchlíkovo číslo 10 visí pod stropem Trinity Bank areny Luďka Čajky, v první postupové sezoně střecha nebyla. Hrál se pod širým nebem. To byly pohádkové romantické kulisy pro dobové hokejové gladiátory navlečené

do skromné výzbroje, s dřevěnými hokejkami v mohutných kožených rukavicích, bez helem, brankáři bez masek s koženými betony. Mnohdy sněžilo, mrzlo až praštilo, jindy naopak dělala potíže obleva. Ta ovlivnila kvalitu hrací plochy, která se upravovala lopatami a hrably. Kromě sněhu se z ní odklízeli i popílek nanesený z nedaleké továrny. Na rozestavěném zimním stadionu se tisnilo až šest a půl tisíce nadšených diváků.

„Spousta fanoušků si tehdy myslela, že budeme hrát o titul i v nejvyšší soutěži, ale to bylo naivní. My jsme věděli, že to bude o učení a sbírání zkušeností,” vybavil si nejmladší člen mužstva, tehdejší 21letý Kožela, později trenér a generální manažer zlínského klubu.

Ševci ve druhé lize prohráli z 20 odehraných zápasů jen třikrát, poprvé až ve 13. kole na ledě tehdejšího Baníku Ostrava 2:5. Doma byli „Klapzubáci“ neporažení, další dvě prohry si připsali v Bratislavě (2:3) a Popradu (1:4). **„Ale sbíráme zkušenosti, tuto náročnou soutěž se učíme hrát. Zatím se nám to daří a máme z toho pochopitelně velkou radost,”** zářil nadšením v průběhu sezony Vítězslav Nováček, architekt postupového zázraku.

Navzdory opatrnosti trenéra neopustili ševci od prvního do posledního kola čelo tabulky. Ve 20 utkáních dosáhli celkem 31 bodů a poměru branek 106:57. **„Už si to moc nepamatuju. Víím, jak se mi líbilo, že jsme hráli výborně kolektivně. Individuálně vyčnívala lajna Charous – Stuchlík – Matějů. A pak jsme byli my, další,”** ocenil kvality svých někdejších spoluhráčů dnes 89letý Rudolf Tlusták, jeden ze tří dosud žijících pamětníků a autor osmi branek v ročníku.

Nejlépeším střelcem sezony byl Stanislav Konečný s 18 góly před Jiřím Matějů se 17 trefami a Jaroslavem Stuchlíkem se 14. Všichni tři si zapsali po dvou

hattricích. Především Jiří Matějů se zařizl do dějin svým tříbrankovým příspěvkem v zápase s rezervou Bratislavy, kdy překonal tehdy začínajícího Vladimíra Dzurilla, později legendu československého hokeje. Byl to vůbec první hattrick na úrovni dvou nejvyšších, dnes profesionálních soutěží.

Premiérovou nulu na stejné úrovni vychytil Bedřich Baroš hned v prvním utkání sezony 1959/1960 proti Prostějovu, který ševci ovládli 10:0. **„Měli jsme obrovskou motivaci a chuť něco dokázat. Funkcionáři byli hokeji nesmírně oddaní. Dělalí to pro zábavu,“** vybavil si Koželá své šéfy v čele s předsedou klubu Ludvíkem Dufkem.

Postupová euforie přirozeně vládla i v kancelářích. **„Chlapci zvítězili duchem kolektivu a nezměrnou bojovností,“** zářil štěstím Dufek. **„Zdůrazňovali jsme jim odpovědnost za dobrou reprezentaci nejen oddílu a tělovýchovné jednoty, ale i města a celého kraje,“** vykládal šéf, že výsledky a postavení v tabulce jsou vždy vizitkou práce.

K premiérovému postupu mezi elitu pomohlo hned deset hokejistů, kteří ještě před třemi lety váleli v krajském přeboru.

„Díky elánu jsme postupovali výš a výš. Učili jsme se postupně, měli jsme vytrvalost. Trenér Vítů „Kula“ Nováček nás honil, až to občas nebylo zdravé. Ale byli jsme tak nabašení, že fyzicky jsme vydrželi. Sympatické na mančaftu bylo, že jsme zápas nikdy nevzdali,“ cenil si i po letech útočník Václav Karlík. **„Když jsme nejvyšší soutěž vybojovali, zavolali si nás na kraj a každý jsme dostali broušený pohár. Ještě ho mám u sebe. Jen se mi ulomil vršek,“** vzpomíná s lítostí Karlík.

Zajímá vás, jaké byly tenkrát oslavy? **„Skoro žádné. Jen si vzpomínám, že jsme seděli v klubovně, kde jsme trochu pojedli a popili. Ale na žádné tancovače jsme nebyli, ani s alkoholem**

jsme to nepřeháněli. Byli jsme skromný hokejový oddíl. Za postup jsme nedostali ani žádné peníze,“ vyprávěl Tlusták, který do československé nejvyšší soutěže postoupil nejen v ledním hokeji, ale také v tenise a patřil mezi TOP 10 tenistů v zemi.

Sportem se však uživit rozhodně nedalo. Část hráčů pracovala v ZPS, druhá ve Svitu. Tlusták byl modelářem, Stuchlík technologem, Kozel strojním zámečníkem, Vaňura frézařem, Konečný s Pavelkou konstruktérem, Baroš grafikem, Bořuta učitelem na základce. **„Právě zaměstnání bylo klíčové, jelikož profesionální hokej se začal hrát až mnohem později. Nejprve jsme byli amatéři, později poloamatéři a poloprofesionálové. Normálně jsme chodili do práce, a přitom hráli hokej, což byl skrytý profesionalismus. V 10 hodin skončil trénink, na tržnici jsme si dali párek a v 11 hodin se hlásili v práci, abychom po třetí hodině mohli skončit a jít domů,“** popisoval běžné fungování hokejistů Koželá.

Tehdy měl klub kromě A-týmu pouze dvě družstva žáků, dvě dorostu a B-tým. Ten ve stejném roce postoupil z krajského přeboru do oblastní soutěže. **„První mužstvo trénuje třikrát týdně, hraje jeden mistrovský a jeden přátelský zápas. Od července jsme trénovali na suchu čtyřikrát týdně atletickou přípravu a posilovací cviky s až 70kilovými činkami,“** popisoval tehdy přípravné období Nováček.

Atraktivní bitvy se hráli ševci také v rámci přípravy. Například deklasovali v současnosti čtyřnásobného mistra Švédska a letošního finalistu Ligy mistrů Skellefteu 6:1. Začínala také pravidelná konfrontace s celky z nejvyšší soutěže. S Kladnem si poradili 5:2, Spartaku Sokolovo podlehli 4:5, stejně jako Českým Budějovicím a Pardubicím (oba shodně 3:6).

Od následující sezony se už týmy začaly poprvé potkávat mezi elitou.

Milý
Ježíšku,
k Vánocím

bychom si tenhle
rok přáli autíčko
hořelá a do něj i panenku,
pak nám maminka řekla, ať
si přejeme ponožky, ale nechápeme
proč, když jich máme plný šuplík, taky
si přejeme, aby tenhle rok sněžilo o
vánocích, abychom mohli se sestřičkou jezdit
na sáňkách celý den a hráli koulovanou, takže
bychom moc chtěli i ty sánky, ale víc chceme to autíčko
a panenku, kdybychom toho už chtěli moc, děkujeme.

**ZLEPŠI SI NÁLADU
I V ROCE 2025 //**

HITRADIO
ZLÍN

ZLÍN 91.7 FM

VSETÍN 102.5 FM

UHERSKÉ HRADIŠTĚ 101 FM

UHERSKÝ BROD 96.2 FM

RI OKNA

RI OKNA BERANI ZLÍN

MAXA LIGA 2024/25

zlín.

RI OKNA®

HLAVNÍ PARTNEŘI

SAMOHÝL MOTOR SKODA

TRINITY BANK

Zlínský kraj

SYNOT

KLUBOVÍ PARTNEŘI

Celur

střída sport

SITS Zlín

DART

fatra

BPA
SPORT MARKETING

TAJMAC-ZPS

PSG

PETRÁŠ REZEK
HÁČEK HANÁČEK HANÁČEK HANÁČEK

IMPROMAT
COMPUTER

VIVA
KOVARNA

ticketportal
VSTUPNÍ NA DOBRO

VASKY

HORUS
Váš partner v kuchařství

ARLES
interiér developer

VSACAN TOUR
ONLINE KURZOVÝ KALENDRÁŘ VŠAK JIN

MPM Trade
s.r.o.

MPL
STAVEBNINY

steza zlín
sport tělovýchovná zábava

Noventis®

REVEN

TS
Technické služby
zlín.

Teplo Zlín

METALŠROT

Continental

OBKLADY
SLOVÁČEK

RUDOLF
LESENÍ

lavite

AVONET
internet | televize | volání

AUDKOM ZLÍN

LMK
INVESTIČNÍ SKUPINA

unique
TEXTILES

PRÁZDIN
KOLLEKTOR

kofola
original

cafe+co
DELIKAT

bytcentrum
exkluzivní sedací soupravy na míru

unicars.cz
Zlín-Malenovice

AB
marketing

HAUSBRANDT

SYKORA
PÁNEŽ MOSE

tescoma

B&B
hustní materiály

RIS-MONT s.r.o.

hega

KR-TOOLS s.r.o.

ENERVIT
Výživa pro vytváření

RADEGAST

ZAKO
KONSTRUKČNÍ A PROJEKČNÍ

eSports

R. JELÍNEK

MANAG

Rim

Hrbáček Servis

maxa

NADACE
SYNOT

SYNOT AUTO

ASG
ALTE service group

BUJOS

SABAYA

UNIHAL
SVĚTLOVÝSTAVNÍ

eh
ELEKTRO

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

HITRÁDIO
ZLÍN

ZLÍNSKÝ
deník